

DEN SVENSKA JOURNALISTKÅREN SVIKER DE JOURNALISTISKA IDEALEN

Det är intressant att se hur debatten om Lisa Marklunds vida "tolkningar" av sanningen, leder till kritik som t ex av Tonchi Percan, själv medlem av publicistklubben, mot de etablerade medierna, "gammelmmedia". Jag är helt enig med honom om, att räddningen för medierna (eller enligt min mening snarare åsiktsfrihet och objektivitet) är bloggofären, helt enkelt av den anledningen att större delen av journalistkåren inte är intresserad av sanningen, utan bara av sin egen förträfflighet.

Själv blev jag helt oplanerat aktiv inom debatten kring sexualia under arbetet med min bok "Samlag eller Salighet". Eftersom jag insåg att det inte fanns något egentligt verk om sexualitetens och sexualmoralens historia på svenska beslöt jag mig för att skriva ett. Mitt problem blev emellertid, att jag under resans gång chockerades av hur förljugen vår diskurs i detta ämne är, och att jag p g a detta inte kunde skriva en politiskt korrekt text. Det gällde alltifrån sådant som "opassande" promiskuitet och myten om "jämlika" relationer till det så intensivt konstruerade stigmat kring "pedofili", men det framträder i vårt samhälle mest tydligt kring den svenska självgodhetens och moralhybrisens "sanningar" runt prostitutionen.

Min egen bok, som är unik på svensk botten i dess omfång och ämne, ansågs inte av någon enda kultursida bland de "stora" gammelmmedierna vara värd att recenserar. Det berodde nu inte på att den skulle vara dålig, för boken är f n kurslitteratur på två kurser vid universiteten i Göteborg och Lund, men däremot på dess politiska inkorrekthet och kritiska hållning till dagens allmänt vedertagna (radikal)feministiska "sanningar". Det enda undantaget var SVT:s Kulturnyheter som presenterade boken som viljandes väcka debatt. Svårare var uppenbarligen att negligera Susanne Dodilletts avhandling "Är sex arbete?", vilken efter att SVT började uppmärksamma den nu t o m tagits upp av Ekdhall på TV 4 (vilken annars profilerat sig som en värnare av moralistiska värden i samband med Alexa Wolfs "dokumentär", Shocking truth, då han uttryckte sin indignation över analsex - en aktivitet som f ö kvinnor utgör en tredjedel av ivrarna för).

Vad som emellertid är intressant med mediernas "granskningar" av den sexualpolitiska debatten är dessas ständiga strävan att försvara den politiskt korrekta normen i samhället. När det gäller Dodilletts bok syns det av greppet man tagit kring "granskningen", nämligen att ifrågasätta det som skrivs där, inte sexuallagstiftningen. Detsamma gällde när Thornhill och Palmer utkommit med boken "A natural history of rape", då den boken skulle skärskådas och ifrågasättas istället för den vedertagna på feministisk "intelligent design" (könsmaktsteorin) grundade synen på våldtäkter, eller då "den lyckliga horan" skulle debatteras i SVT, och bilden av den frivilliga prostituerade attackerades istället för den av den ständigt skadade, som upphöjts till "sanning" av etablissemanget. För att inte tala om att Dodillet på de två kultursidor som recenserade boken dissekerades av motståndare - samma individer som skulle sättas att recensera skrifter med åsikter stridandes mot Dodilletts resultat (men i enlighet med recensenternas). Policyn hos kulturredaktionerna har i detta fall inte varit att ge en objektiv recension, utan att "göra ner" den politiskt inkorrekta och för sexköpslagsivrarna så generande boken.

Jag ifrågasätter inte att de skrifter som framför ett kritiskt koncept kring vår sexualpolitik ska granskas. Vad jag emellertid ifrågasätter är avsikterna runt detta, eftersom medierna inte ifrågasätter den politiska korrektheten. När såg vi ett debattprogram i TV som skärskådade skrifter som t ex Eva Lundgrens "Slagen dam" (som format mycket av bilden runt sexualpolitiken), prostitutionsutredningarna, underlaget för Sexköpslagen eller de "sanningar" som gäller för andra stigmatiserade sexuella fenomen? För att bara ta ett mycket kontroversiellt exempel så är det inom forskningen kring incest känt, att två tredjedelar av alla incestuösa förbindelser upplevs som högst positiva av de deltagande (både av män och kvinnor), men när ifrågasatte tidningar eller TV vår "sanning" att all incest är förödande eller att det skulle vara mäns förtryck mot kvinnor (kvinnor är i själva verket större ivrare för incest än män)? När ifrågasatte också våra medier de s k "experter" som man ständigt åberopar,

nämligen de klinikerbetare (psykologer, psykiatrer, terapeuter, socialarbetare m fl) som bara har att göra med dem som känner sig skadade av någon anledning? Aldrig ser man att medierna ifrågasätter t ex skolans existens enbart utifrån skolpsykologers uttalanden om hur barn mår dåligt av skolan, eller bilismen utifrån akutläkares vittnesmål om trafikens förödande verkningar. Det är bara inom sexualia som vi upphöjer klinikerbetare till generella ”experter” utifrån fenomen som i det stora hela är undantag. Och anledningen till det är att vi fortfarande omhuldar den rent kristna traditionen av att sex i sig är något skadligt och farligt.

Egentligen borde journalistkårens uppgift vara att ifrågasätta de sk ”odiskutabla sanningarna” kring sexualpolitiken och inte - som nu - att istället med näbbar och klor försvara desamma och attackera dem som gör det jobb som journalisterna borde ha gjort - nämligen att ifrågasätta de vedertagna ”sanningarna”. Men tyvärr så tycks vi ha en i stort sett oduglig journalistkår i detta land, som för det första inte tolererar att man ifrågasätter den (jag har på flera debattsidor försökt väcka denna debatt - utan någon som helst framgång) och som för det andra inte tillåter att ”fel” fakta framförs. Det blir ju minst sagt patetiskt att höra en man som Jan Guillou tala om ”riktiga” medier och 5 års journalistutbildning när man på debatt- och kulturredaktionerna (eller andra heller för den delen) inte ens verkar kapabla att iaktta grundläggande journalistisk kritiskhet eller respektera kravet på att sträva efter objektivitet. Istället upphöjer man sig till någon sorts väktare av den politiska korrektheten, och tillika medelklassmoralen, med ”ansvar” för att medborgarna inte ska få tillgång till ”fel” fakta, som t ex den nyzeeländska regeringsrapporten kring ”Prostitution act”, som borde ha varit en stor nyhet som motvikt mot svensk prostitutionspolitik. Inte ett enda svenskt media nämnde denna och då hade jag själv ändå t ex tipsat DN om den.

Särskilt svårt är det att få berätta att de ”goda” ivrarna för moralistisk och puritansk politik faktiskt inte är särskilt goda. Historiskt sett har dessa sällan eller aldrig ställt till med annat än elände för dem de påstår sig ”värna” om, men däremot vunnit stora personliga fördelar. Att det blivit så ligger till väldigt stora delar i att de inte bryr sig om att efterfråga de påstådda ”offrens” egna viljor, utan istället upphöjer sig till bättre vetande ”talespersoner” för de ”svaga” och ”utsatta” som inte förstår sitt eget bästa (det gör bara medelklassaktivisten). Denna grymt kolonialistiska människosyn genomsyrar hela den svenska sexualpolitiken, grundad i normen om medelklassens moral som överlägsen och riktig gentemot andra synsätt. Detta oavsett att den kristna, västerländska kulturen är den enda i världen som utpekat sexualitet som något som är skadligt, i det att den hos de kristna kyrkofäderna, på grekisk filosofisk grund, utnämndes till ”synd”, och följaktligen något som skadade själen. På 1700-talet började sedan medelklassmoralister överföra den andliga skadan till en fysisk skada, via masturbationspaniken (då man t ex var tvungna att bränna bort klitoris på flickor som masturberade, för att de inte skulle ”skada” sig själva) som idag också blivit ”psykisk skada”. Idag är radikalfeministerna, och deras allierade i t ex riksdagen, de främsta väktarna av denna kristna syn på sexualiteten, i det att de utnämner sig till innehavare av ”den enda sanningen” och stämplar ”fel” sex som något som skadar och förnedrar.

Nämnda kolonialistiska synsätt tar sig inte bara uttryck i vårt eget samhälle, utan också i att de med ”den enda sanningen” i ryggen tar sig rätten att moralisera över andra kulturer, andra epoker och - vilket är värst av allt - att de i närmast ideologisk ”masturbation” anser sig ha rätten att stifta lagar som ska tvinga andra människor att följa deras ideologiska övertygelse. Skillnaden mellan dem och dem som istället bekänner sig till tolerans och respekt för andra individer är att de förstnämnda, tyvärr med de ”riktiga” mediernas fulla stöd, förfäktar meningen att ”du kan tycka vad du vill, men du måste leva på det sätt som jag tycker är det rätta”, medan de sistnämnda förfäktar att ”jag tänker inte tvinga dig att leva tvärtemot din övertygelse, jag respekterar ditt beslut”.

Visst dras bloggofären med dåliga skribenter, precis som de ”riktiga” medierna har i överflöd, men där finns också lysande skribenter, och framförallt finns där möjligheten att framföra samhällskritiska

åsikter, utan att redaktörer som utnämnt sig själva till "åsiiktshygienster" stryper "fel" åsikter.

Dick Wase